

Історія Хрещення Київської Русі: погляд крізь віки

Цьогоріч, 28 липня, Православна церква України відзначила 1032-річчя Хрещення Київської Русі-України. Цю ж дату відсвяткувала й Українська православна церква (Московського патріархату). От тільки автор книги «Хроніка великого ошуканства» Галина МОГИЛЬНИЦЬКА доказово розвінчує історичний міф про 1000-ліття Московського патріархату (вид. відділ УПЦ КП. - Київ. 2009).

Дата Хрещення Русі Володимиром Великим усім відома: це 988 рік.

Звичайно ж, не Україну хрестив рівноапостольний князь, бо держава наших предків, тоді так не називалася. Називалася вона Київською Руссю. Отож і хрестилася в 988 році саме Русь! І саме Київська Русь – майбутня Україна, на території якої була створена Київська митрополія.

А оскільки Русь прийняла хрещення від Константинопольської церкви, відповідно Київська митрополія стала її провінцією (діоцезією).

Сама ж Московія при Володимирі Великому аж ніяк не могла бути охрещеною, бо за тих часів про неї ще й спомину не було.

Перша літописна згадка про Москву – не як місто, а лише як перевалочний пункт товарів купця Кучки – датується лише 1147 роком, тобто більш ніж через півтора століття після Володимирівського хрещення.

З хрещенням Московія, чи то пак Росія, запізнилася століть на два чи три. Адже світло Христової віри просіяло на всі ті майбутні російські території саме з Києва. І всі єпископати, що раніше чи пізніше відкривалися на тих територіях, підпорядковувалися Київській митрополії.

Проте такого стану і такого поняття, як Московська чи Російська церква, не могло б виникнути, бо церква була Київська або Руська (а не Російська!), з митрополитом Київським на чолі та підлеглими їй єпархіями в довколишніх землях.

Так було до середини XV ст. У 1448 році єпископи Московського царства розривають канонічну єдність із Київською митрополією.

Саме 5 грудня 1448 року вважається офіційною датою утворення Московської (пізніше – Російської) церкви.

Це був неканонічний, не благословенний Царгородом, самочинний відрив Московської церкви від Київської митрополії.

А тепер починається найцікавіше! Та сама Московська церква, яка в XV ст. відділялася від Київської як церква окремого народу й окремої держави, сьогодні криком кричить, що Київський патріархат не має права відділятися від Московського, бо від часів прийняття християнства ми були «єдиним народом і жilé в общем отечестве», а «Киевская Русь всегда была вместе с Великой Россией».

Росія ніколи не була Руссю, а русичі (сучасні українці) ніколи не були росіянами, як і росіяни ніколи не були ані українцями, ані русичами.

Визнання Московської церкви відбулося аж через 141 рік – у 1589-му, коли вщент пограбовані турками східні патріархи змушені були мало не щороку звертатися до багатих московських царів по милостиню.

Отже фактом залишається те, що протягом майже півтора сто-

ліття Московська церква була самосвятською і неканонічною.

А тепер рахуємо: в 1948 році Російській церкві було 500 років (1448-1948 рр. Від 1948 року до 2020 року пройшло 42 роки + 30 років (2020 р.).

Якщо до 500 додати 42 + 30, буде 572, а не 1032!!!

Така дивна арифметика по-московському.

З утворенням Православної церкви України та отриманням томосу про її автокефалію спалено головний духовний і релігійний російсько-український міст.

Сьогодні є потреба у висвітленні правдивої релігійної історії України.

Адже упродовж багатьох століть російські історики – митрополит Макарій (Булгаков), прот. Євген Голубинський розглядали історію Православної церкви України як невід'ємну частину історії саме Російського (Московського) православ'я. Такої концепції досі дотримується Московська патріархія.

Доказом цього є те, що митрополит Онуфрій є постійним членом Священного синоду Російської православної церкви та бере активну участь у роботі Архієрейської наради Московського патріархату.

УПЦ (МП) є не лише структурним підрозділом Російської православної церкви, але й використовується як один із впливових каналів російської пропаганди в

українському суспільстві, популяризатор та конструктор «руського миру» в Україні та провідник сепаратизму.

Офіційні свідчення речників цієї церкви стосовно ситуації в Україні далекі від об'єктивності. Називати, як вони це роблять, масштабне воєнне вторгнення сусідньої держави на Донеччину та Луганщину «братовбивчим протистоянням», «громадським конфліктом», «розбратом та ворожнечею», «зіткненням інтересів Заходу та Сходу» – неправдиво і навіть цинічно.

Провід УПЦ (МП) відверто «заплющив очі» на наступ В. Путіна на українську історію, де президент Росії розглядає анексований Крим як духовне осердя «російської нації і централізованої Російської держави», як «християнську колыску східно-православної цивілізації».

Сьогодні ми маємо свою Православну церкву України на чолі з предстоятелем Митрополитом Київським і всієї України Єпифанієм, який є гарантом повноцінного духовного й національного відродження нашого народу.

Отже, Російська церква на території України не має ніяких моральних, юридичних, канонічних прав на церковне управління, бо її діяльність – це ключова загроза для нашої держави.

**Іван КУР'ЯНИК, член
Громадської ради при
Рівненській ОДА**